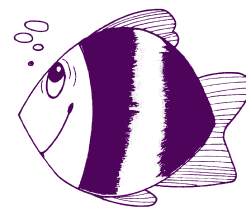

de colores

– az esztergom-budapesti cursillo hírlevele –

Az utócursillo éve

Jézus mondta: „Ahol ketten, vagy hárman összejönnek az én nevemben, ott vagyok közöttük.” (Mt 18,20) Milyen öröm átélni, hogy 2-3 testvérel együtt imádkozva maga Jézus van jelen, kopogtat a szívünk ajtaján!

A cursillo legfőbb célja az, hogy minél több ember megtudja azt, hogy Isten kimondhatatlanul szereti őt, és ezt a szeretetet élje és ápolja is a kiscsoportjában (Eduardo Bonnín).

Az utócursillo éve azt kérdezi mindannyiunktól: Van-e kiscsoportod? Ezzel a teljes biztosítással éled a keresztény életedet, vagy azt gondold, hogy nincs szükséged mások segítségére? Élőek-e az ultreyák, a vezetők iskolája? Dobog-e az egyházmegyei cursillós közösség szíve?

Hányszor megtörténik, hogy a cursillo túlságosan csak a hétvégek megszervezésére figyel. Óriási energiával tesszük ezt, és ez nagyon helyes is. Azonban nem szabadna elfelejteni, hogy „az asztalmunkatárs feladata a zárőnnepségen kezdődik”.

Éljük-e a barátkozás életformáját? Nem úgy, mint valamifajta taktikát, amely csak arra szolgál, hogy valakit elhívjunk egy hétvégre, és csak addig tart, amíg el nem jön, hanem igazi életformaként, amely természetesen fakad a szívünkből, mint élő víz folyója?

Mennyit tanulhatnánk az első keresztényektől! Sokszor elgondolkodom azon, hogy mi volt a kereszténység hatalmas ere-

jének titka, forrása az első évszázadokban. Azt hiszem, elsősorban a következők:

1. Szilárd, erős, rendíthetetlen hit. Valóban hittek Isten létében, a teremtésben, a tízparancs gyönyörű törvényeiben, Krisztus istenségében, az örök életben. Ebben a hitben, istenszeretben éltek. Volt aranyfedezete a missziójuknak.
2. Hiteles élet. Nagyon sokan vállalták a vértanúságot. Igen gyakran énekelve várták a halált a cirkuszok porondjain. A rómaiak megrendülve, döbbenettel nézték ezt. Segítették a szegényeket. A III. század közepe táján Rómában naponta kb. 2000 szegénynek adtak enni a keresztények.
3. Az evangélium bátor hirdetése. Nem voltak nyilvános templomok, nem volt média. Mégis, a keresztény ember a rokonának, ismerősének, munkatársának: szívtől szívig adta tovább az örömhírt.

Mennyire fontos lenne nekünk, talán kissé megfáradt európai keresztényeknek, újra felfedezni az életerős kereszténység, a Krisztussal összekötő szeretetkapcsolatban való mindennapi élet útját! Ebben segítsen minket az utócursillo éve!

Székely János segédpüspök
a Cursillo Mozgalom országos lelki vezetője

Tartalom

Székely János atya: Az utócursillo éve	1	Egy cursillós hétvége Amerikában (Fehér Lajos)	10
Titkársági lelkigyakorlat Esztergomban – Székely János atya elmékedéseiről (Földes Mária), Tiszta lappal (Boczkó Zsolt)	2	Egy cursillós lelkinap Pomázon	11
Beszámoló a Nemzeti Titkárság Állandó Tanácsának üléséről (Fabók Ildikó)	3	Mélyítő lelkigyakorlat (Korai Szandi)	13
„Hogy vagytok, Gyönyörűségek?” – Beöthy Tamás atya emlékmiséje (Velencei Katalin)	4	Alapítványi hírek (Pallos Zsuzsa)	13
Cursillón voltunk – A 90. női cursillo beszámolója	5	2016. évi cursillók időpontjai	13
		Rendszeres régiós találkozók időpontjai	14
		Vezetők Iskolája – 2016. 1. félévi időpontok	15

Titkársági lelkigyakorlat Esztergomban

Székely János atya elmélkedéseiről

Az újonnan felállt Boldog Özséb Titkárság tagjainak jól kezdődött az év, január 15-17-e között két napot tölthettünk el Esztergomban, lelkigyakorlaton. Nagyon jó élmény volt számomra ez a hétvége, kedves, nagyon szerető cigány közösség vendégként, ahol igazán egymásra figyelhettünk, és ezt Isten jelenlétében tehattuk. A napsütéses két nap alatt volt lehetőségünk játékos ismerkedésre és sétára, megrendítő tanúságtételek részesei lehettünk, bőségesen jutott idő bensőséges szentségimádásra, vasárnap pedig különleges légkörben volt a szentmise, Székely János püspök atya celebrálásában, cigányul és magyarul, hogy cigányok és magyarok együtt vehessünk részt, igazi testvéreként. Hála érte az Úrnak!

A két napnak stabil alapot, gondolati tartalmat János atya elmélkedései adtak. Ezek a nem túl hosszú, de hihetetlenül gazdag, sőt tömény elmélkedések akkor nekem teljesen érthetőek voltak. Úgy éreztem, mint amikor lámpát gyújtanak, és minden világos és egyértelmű lesz, minden részlet a helyére kerül, és nemcsak érzem, mit mond nekem a Szentírás, de értem is! Csodálatos élmény volt, igyekeztem pontosan jegyzetelni, és hazaérve rögtön le is írtam mindazt, amit kesze-kusza írással ott lekörmölttem. Hát, be kell vallanom őszintén, újra olvasva már nem volt ilyen tiszta a kép, mégis úgy érzem, van néhány olyan, számomra lényeges megállapítás, amit bátran meg tudok Veletek osztani.

Az elmélkedések a János-evangélium részletei alapján hangoztak el. Az evangélium, amely Kr.u. 90 és 100 között íródott, Isten igéjével kezdődik, vagyis a kimondott és teremő Ige szavaival. Jézus a megtestesült Ige, általa tárult ki a mennyország kapuja számunkra, és Isten szívét Jézus bölcsője és keresztje tárja fel, megmutatva Isten végtelen szeretetét. Ahogy János atya mondta, a János-evangélium a titokról, az események mélyéről tesz tanúságot, amelyek jeleként szólnak hozzánk. Három ember Jézussal történt találkozását emelte ki az evangéliumból, amelyeken keresztül a hit különböző

szintjén lévő embert tárta elénk. A három találkozás: Nikodémus, a samáriai asszony és a kafarnaumi tisztviselő jelenete. János atya elmondása szerint ez a három találkozás a hit útjait mutatja: a zsidó Nikodémus a kételkedő-kereső ember, a sokféle bűnben élő samáriai asszony a társadalom kivetettjeként azért hisz, mert Jézus mondja, és a tökéletes hit példája, a tisztviselő, aki pogányként a szónak hitt. Az elmélkedés engem abban erősített meg, hogy törekedni kell, tanulni és növekedni kell, elmélyülni ahhoz, hogy eljussak a kereső, kételkedő léteimből az Istenben való teljes bizalomig, önátadásig. Szeretném most itt idézni azt, amit a samáriai asszony János atya által elmondott történetének kapcsán a füzetembe véstem (mert erről nem jegyzeteltem, nem voltam rá képes!): soha nem hallottam ilyen bensőségesen, érzékenyen elmondani ezt a jelenetet, pedig eddig úgy gondoltam, ismerem. Most döböntem rá igazán, hogy Jézus ennek a kitaszított, nem sok szeretetet kapó asszonynak többet, mélyebben beszélt a legfontosabb titokról, mint azoknak a tanítványoknak, akiket maga választott, akik követik, akik között tanult zsidó emberek is vannak. De Jézus az asszony szívéhez akart eljutni, a szívére keresztül érintette meg. És ennél a pillanatnál beszélt János atya a Bethesda fürdő jelenetéről, amelyet megint csak jól ismerünk, mégis most határozott cursillós „küldetesként” fogtam fel ennek mondanivalóját. Ha nekünk olyan nyitott szívünk lenne, mint a samáriai asszonynak, aki befogadta Jézus szavait, és azonnal megosztotta azokkal, akik őt keresztként, mégis elhívta őket Jézushoz, tehát ha nekünk lenne ilyen nyitott szívünk, akkor másokat is az élő víz forrásához, Isten élő igéjéhez, Jézushoz tudnánk vezetni.

Az elmélkedések számomra csodálatos mélységeket, az értelmezés egymásra épülő rétegeit tárták fel, a tudás fontosságát, ami szükséges Isten jobb megismeréséhez. János atya arról is beszélt, hogy János apostol evangéliuma az ószövetségi ünnepek köré csoportosítja az eseményeket, felidézzi a messiási jóvendőléseket, és ezzel az ünnepek lényegét foglalja össze. Ezeknek az

ünnepeknek – a sátoros ünnep, a pészah, a templomszentelés ünnepe, a szombat ünnepe – a hagyományait legteljesebben a kereszténység őrizte meg. A zsidóknak oly fontos ünnepekről és azok jelképeiről, és Jézussal megvalósuló átlényegítéséről szóló elmélkedés az én befogadóképességem számára annyira sokrétű, mély és elvont volt, hogy meg sem próbálom ennek részleteit és mondanivalóját összefoglalni, mégis néhány mondatát, amelyek nekem fontos útmutatást jelentenek, szeretném idézni:

- a szeretet minden hiteles pillanata hitünket jelzi, az imádságunk, minden jó szeretet az öröklét ígérete,
- Jézus keresztje mércéje és forrása életünknek,
- a magam sötétségeit, fájdalmát nem megítélni kell, hanem felemelni a kereszthez, ami nemcsak szenvedés és fájdalom, hanem Isten megdicsőülése,
- a kenyérszaporítás csodája kapcsán – amit én adni tudok, az kevés és töredezett (ahogy az öt kenyér és a két hal is az volt) ahhoz képest, mint amit szeretnék, de ha azt a keveset, amim van, teljesen átadom, azt Isten megsokszorozza,
- „Aki bennem hisz, nem éhez többé” – Isten igéje táplál, nem információkat ad, hanem önközlés, Isten rejtőzik benne,
- Isten országa felülről épül (ahogy a mag, akár alszunk, akár ébren vagyunk, növekszik), nem mi építjük,
- a megváltás nem az ember cselekedete, hanem Isten szeretetének felmutatása, Isten műve, a megváltás újjáteremtés.

János atya beszélt a szenvedésről, a betegségekről is, ami, azt hiszem, mindnyájunknak fontos téma. Gyakran feltesszük ezeket a kérdéseket: hogy engedhetette ezt Isten, hol volt Isten, amikor tragédia történik stb. Az erről való elmélkedés során kifejtette, hogy Isten az örök szeretet, a betegséget, baleseteket nem Isten adja büntetésként. Istent nem lehet megsérteni, Isten nem zárja be előttünk a mennyország kapuját. Isten életet teremt, amelyben szabadon, az élethez tartozó fájdalom és szenvedés által megtaláljuk Őt. A szenvedés szembesít a lételem igazságaival, az élet vé-

gességével, hogy a világ átmenet, és hogy Isten nem mint ajándékcsomagot akarja számunkra adni a mennyország örömét, hanem Önmagát akarja adni, hogy megéljük a szeretet kalandját. Szabadon élni a nekem adott szeretetet, nem programként, hanem Isten társaként, szabad választásból. Micsoda bizalommal van irántunk Mennyei Atyánk!

És a végül, nekem nagyon fontos volt a küldetésről szóló gondolat, hogy Isten szava – a Biblia – lélek és élet, hogy Isten igéjének ereje van, és hogy az örömhír olyan ritkán hangzik el. Pedig nekünk hirdetni kell, az örömhírt meg kell osztanunk. János atya nagyon érzékletes példákkal, történetekkel igyekezett befogadhatóvá tenni a tanítást. Küldetésünket a következő „példabeszéddel” fordította le mindennapira: a mezítláb élő ausztrál bennszülöttek között az egyik cipőkkel ügynökölő fiatalember reménytelennek ítélte vállalkozását a cipők eladására, hiszen itt mindenki mezítláb van. Ám a másik vállalkozó ezt határtalan lehetőségnek fogta fel, hiszen itt mindenki mezítláb van! A különbség a szemléletben van, rajtunk múlik, melyiket választjuk!

A februári 90. női cursillón, amelyen munkatársként vehettem részt, az egyik jelölt határtalan boldogságában, ahogy a

három nap alatt megélte az Istenhez tartozás örömét, és ezt az örömet nem tudta magába tartani, azonnal, mindnyájunknak el akarta újságolni, mit is élt meg, sírva-nevetve, lelkesen, úgy kellene nekünk is ezt az örömhírt, akár alkalmas, akár nem, vinnünk a világra! Hiszen az apostolság túlsorduló szeretet a másik iránt!

Végül, mintegy zárszó hangzott el Szent Ágoston gondolata, hiszen eddig is a legfontosabbról, a szeretetről beszélt János atya, és ami mindennapjainkban lehet követendő gyakorlat: *a lényeges dolgokban egyszerűség, a lényegtelen dolgokban sokféleség, és mindenben a szeretet.*

Földes Mária

Tiszta lappal

Kivételes kegyelemben részesültem. Cursillós titkársági lelkigyakorlaton vettem részt januárban Esztergomban. Mosolygó asszonyok, zene, tükörteremben táncoló gyerekek kavalkádja. Derűs vidám arcok, lobogó hajtincsek, forognak, táncolnak, énekelnek. Erő van bennük. Itt a Szentlélek. Ebben a házban. Ez hasított belém először.

Új év előtt állok, mint tiszta, hófehér papír. Mik lehetnek Jézus álmai velem kapcsolatban az idei évre? Milyen tervek, vágyak kerülnek majd a fehér lapomra? Püspök atya gondolataival indultunk el, János evangéliuma alapján, hogy írjuk a lapjainkat.

Lapomon a következők olvashatóak:

1. Bűnbánat masszívan, kitartóan
2. Ima, abból is a hálaadó, köszönő
3. Apa, férj vagyok és felelős a munkatársaimért
4. Feladataim, szerepvállalásom a Cursillóban

Püspök atyától figyelmet, odafordulást kapni..., hát ezt nehezen tudom megfogalmazni: éld át, kedves olvasó, ezt kívánom neked!

Két dolgot szeretnék kiemelni az Esztergomban elhangzottakból:

Az ember lelkét nem lehet dolgokkal megtölteni. Fénnyel lehet megtölteni. Isten fényével.

Ahhoz, hogy igent tudjak mondani Istennek, benne kell, hogy legyen a pakliban a 'nem' lehetősége: ez a szabadság.

Istenem, szeretlek téged, és ez az én szabad döntésem.

De Colores!

Boczkó Zsolt

Beszámoló a Nemzeti Titkárság 2016. február 12–13-ai üléséről

A Magyarországi Cursillo Nemzeti Titkársága megalakulása óta az első értekezletét tartotta meg Máriabesnyőn.

A találkozót pénteken este, szentmisével kezdtük, vacsora után lelkigyakorlattal folytattuk, amelyet **Gulyás Zsolt** atya – az Egri Főegyházmegyei Cursillo lelki vezetője – tartott. A téma a samáriai asszony tragédiája volt. A téma feldolgozása azért volt érdekes, mert az emberi hiedelmek, érzések és hazugságok tükrében mutatta be az asszony gondolatait, élményeit az életről, a saját helyzetéről. Az asszony tapasztalatai, emlékei miatt alulértékeli az életét. De a feldolgozás második része – találkozás Jézussal – bemutatta az igazságot az evangélium fényében. Minden, az előző részben felmerülő kérdésre, véleményre, érzelmekre megkaptuk az Isten szeretetéből adódó

választ. „Istennek a szeretete felülmúl minden emberi értelmet” (Ef 3,19).

Az estét ultreyával, agapéval folytattuk. Vidám, jó beszélgetésekkel, tervezéssel, ismerkedéssel telt az este.

Szombaton reggel rövid szemlélődéssel és szentmisével folytatódott a programunk. 10 órára megérkeztek azok a testvérek is, akik péntektől nem tudtak velünk lenni. Így a résztvevők 12 egyházmegye, a református cursillo, a börtöncursillo, és az erdélyi cursillo képviselőitében vettek részt a tanácskozáson.

Első körben beszámoltak az egyes egyházmegyek az elmúlt év cursillós munkájáról. Tervek, eredmények és nehézsé-

gek egyaránt jellemzik minden titkárság munkáját.

Utána meghallgattuk a wacoi vázlatok, valamint a verbita és jezsuita stílusú beszédvázlatok összedolgozásának jökedvű munkájáról és eredményéről szóló beszámolót **Várdai Judittól** és **Robotka Zsolttól**.

Máriapócsn 2016. április 2–3. között tartják az első *Asztalosműhely* programot, amely mélyítő tréning cursillós munkatársaknak. Jelentkezni lehet: **Joó Bernadett**nél: +36-30-330-3365, joobernadett@gmail.com.

Ezután **Orosz Árpád** atya a börtöncursillóban végzett sikeres munka, utógondozás, munkatársképzés kérdéseiről beszélt. Kéri, hogy minden egyházmegyei cursillo

vezetése mérje fel, hány büntetés-végrehajtási intézet van a területén. A megalkult börtöncursillo titkársága ezután felveszi a kapcsolatot a Büntetés-végrehajtás Országos Parancsnokságával, a cursillók megtartása ügyében. Idén elindul a női börtönökben is a cursillo hétvége, Kalocsán és Pálhalmán.

A cigány cursillo titkárságának alakítása még nem fejeződött be, de a munka elkezdődött, megtörtént Szeged-Alsóvárosban az első női és férfi cigány cursillo. Ebben az évben négy, jó esetben öt helyszínen lesznek újabb férfi és női hétvégek. Márciusban cigány munkatársaknak munkatárs-képző lesz Esztergomban.

A keresztény Európáért, Magyarorszá-
gért Városmisziós napok szervezésének

kezdeményezése után, február 21-én összeül a Magyar Városmisziós Szövetség alakuló ülése. A tervek szerint félévente egy-egy városban misziós három napokat fognak tartani, ebben a szolgálatban a Cursillo Mozgalom is részt vesz. Folyamatosan fogjuk tájékoztatni a testvéreket a tervekről, programokról és feladatokról.

A lelkeségi mozgalomban a következő évet az előcursillónak fogjuk szánni, az évet a következő állandó tanácsi ülésen fogjuk megtárgyalni, és az őszre szerveződő országos ultreyán fogja **Székely János** püspök atya meghirdetni.

A nemzetközi ügyeinkről is szó volt. **Kovács Ádám** a cursillo világszervezetének felépítését ismertette, a magyar cursillónak

az Európa Titkársághoz való tartozásáról, és annak kötelezettségéről beszélt. **Szieberth Máté** az áprilisban, Münchenben tartandó Európa Cursillós Munkacsoport (GECC) titkárságának előkészítő kérdőívét mutatta be, az általa javasolt válaszokkal. 2017 májusában, Fatimában rendezik meg a következő világtalálkozót. A találkozóra utazás szervezését Szieberth Máté elvállalta.

Istennek hála, jókedvű, konstruktív munka folyt a hétvégén, köszönet **Balog Aninak** a szervezésért! Jövőre ismét itt találkozunk.

De Colores!

Fabók Ildikó világi elnök

„Hogy vagytok, Gyönyörűségek?”

Beöthy Tamás atya emlékmiséje

„Hogy vagytok, Gyönyörűségek? Hogy vannak a Szentek?” – kérdezte tőlünk oly sokszor **Beöthy Tamás** atya a terembe lépve. Bizonyára most is ezt kérdezte, ha látott minket – és miért ne látott volna – a városmajori Kistemplomban.

Nagyon sokan gyűltünk össze cursillósok, házas hétvégesek, egykori lelkigyakorlatosok február 11-én, Tamás atya mennyei születésnapjának egyéves évfordulóján, hogy szentmisén adjunk hálát az ő földi életéért. Hálaadás volt ez teljes szívből, hogy a Mennyei Atya nekünk adta őt, és emlékezés az ő mindig odaadó, lelkesítő, fáradtságot nem ismerő szolgálatára.

Herpy György, Gyurkovics István, Kövesdy Zsolt, Tamás Barna (jezsuita) „régii” cursillós atyák koncelebrálásával a szentmisét **Székely János** püspök atya mutatta be. Meleg szavakkal mondott köszönetet az Úrnak Tamás atya egész országot átvéelő lelkes apostoli munkájáért, ahogy a Cursillo Mozgalom lelkivezetőjeként oly sok éven át, oly sok embernek tanította a Cursillo karizmáját: „Vidd barátodat, barátodhoz, Krisztushoz!”

Tamás atya mélyes hittel élte – példát adva mindnyájunknak –, hogy a kereszténység kapcsolat, kapcsolat önmagunk-

kal, a bennünk élő Istennel és a másik emberrel. A kapcsolatot pedig az „őszinteség, kölcsönösség, elkötelezettség” teszi teljessé.

Gyuri atya személyes élményét osztotta meg velünk a Cursillo kezdeteiről, a Tamás atyával való sokéves együttműködés örömeiről, ajándék voltáról. Szavai nyomán, azt hiszem, mindnyájunk lelkében megjelent az emlékek hosszú sora: egy-egy sorsfordító hétvége, fontos beszélgetés Tamás atyával, az ő mindig személyre szabott, őszinte figyelme, a lélek mélyéig ható, „telibe talál” kérdései, első hallásra néha keménynek tűnő szavai, iránymutatásai, amelyek később megszelídültek a felismeréstől, hogy ebben van elrejtve számunkra az újjászületés, a gyógyulás.

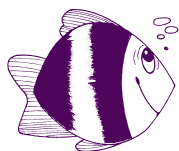
Most is, hogy e sorokat írom, szinte fülemben csengenek Tamás atya szelíd feddései, magyarázatai: „Aki nem tud hálát adni önmagáért, az örökre idegen marad magától, Istentől és a világtól”. A „Gyönyörűség, Szent” megszólítás nem üres kedveskedés volt tőle, hanem mély hitből fakadó meggyőződés: „Isten nem teremt selejtet.” A lelkigyakorlatokon újra meg újra szinte „lecke-ként” adta elmélkedésre – hogy jól értsük – II. János Pál gondolatát:

„Aki nem csak futó pillantást vet életére, hanem Krisztus Arcában szemléli önmagát, az önmaga helyes csodálatára ébred.” Azután huncutkásan feltette a kérdést: „Tegye fel a kezét, aki csodálja önmagát!” A megtérés – figyelmeztetett – nem ott kezdődik, hogy hiszem Isten létezését, hanem hiszem, hogy Isten személyesen, szerelmes szeretettel szeret engem. Ennek a személyes szeretetnek az öröme izzott benne, és ezt a felfedezett boldogságot akarta megosztani velünk.

A Kistemplom zengett Tamás atya kedvenc cursillós énekeiktől. A szentmise végén **Lábady Tamás** és **Éva**, a lelkigyakorlatos imavezetők részéről **Háger Ritta** mondott rövid megemlékezést.

Nagyon sokan, nagyon sokat kaptunk Tamás atyától. Hiányzettel küszködve, emlékekbe merülve visszük tovább, amit ránk hagyott, amiért olyan lelkes odaadással, fáradhatatlanul munkálkodott: él a Cursillo, él a Házas Hétvége és a lelkigyakorlatos csoportjai is együtt maradtak, egymást segítve igyekeznek egyre jobban megélni Jézus barátságát, szerelmét, hogy tovább adják azt környezetüknek.

Velencei Kati

Cursillón voltunk...

90. női cursillo

A 90. cursillo, ami nekem „A cursillo” volt

Már egy hét eltelt a Tahiban eltöltött cursillo óta, de mindennap többször is eszembe jutnak élményeim, és az asztaltársaságom tagjaival azóta is küldözgetünk e-maileket egymásnak. Nem tudok a hatása alól szabadulni, és remélem nem is fogok többé már.

Hogy is kezdődött?

Én felnőtt koromban, 35 évesen keresztelkedtem meg egy gyönyörű húsvéti szeretés során. Nagyon fontosnak tartottam ezt a pillanatot, utána mégis éreztem valamiféle gátat a szívemben. Görcsösen érezni akartam Isten szeretetét. Ezekről a gondolatokról sokat beszélgettem barátnőmmel, Ágival is. Egyszer aztán barátnőm férje részt vett egy cursillón, és hatalmas örömmel tért haza családjához. A barátnőm ezt látva hívott engem, hogy menjünk el, nézzük meg, mi történhet ott, hátha választ kapunk kérdéseinkre.

Izgatottan mentünk Tahiba, a Szív Lelki-ségi Központba, megilletődöttek voltunk a szeretetteljes fogadás miatt. Majd elhelyezkedtünk lakrészünkbe, és megkezdődött a HÉTVEGE.

Első este végig szorongtam, hogy mi lesz, ha velem nem történik meg az a csoda, ami a barátnőm férjével megtörtént, mi lesz, ha én nem ragyogok a cursillo végére? S ezen az estén állt össze a kép: kishitű vagyok, nem hiszek magamban. Ezért hallottunk talán az önismeretről az első este? Ekkor elszántam magam: én sem vagyok rosszabb, mint más, hátha sikerül... Lesz, ami lesz, megpróbálom. És hagytam sodorni magam.

Pénteken, szombaton végig hallgattam-sírtam az előadásokat, nagyon mélyen megérintettek a tanúságtételek. Rengeteget tanultam, tapasztaltam. Minden előadó a lelke egy darabját adta nekünk, és ezzel a mi lelkünk növekedett. A szeretet, amit árasztottak magukból, visszatükröződött rájuk, mint ahogy Isten szeretete sem csök-

ken, hiába terjeszti ki mindenkire. Rájöttem, hogy minden egyes ember fontos az Úrnak, és folyamatosan árasztja szeretetét. Nekünk csak tárt szívvel és karokkal kell várni rá, mint amikor a nyári meleg zivatarban arccal az ég felé, tátott szájjal hagyjuk, hogy ömöljön ránk az eső.

Az asztaltársakkal is nagyon nyitott, őszinte kapcsolat alakult ki, feltártuk egymásnak életünket, a legmélyebb bugyrokban járkáltunk, rácsodálkoztunk egymás gyönyörű lelkére. De a Tahiban eltöltött napokra teljes egészében elmondható, hogy végigkísérte az ottlétünket a szeretetteljes, egymásra figyelő légkör. Érzékelhető, tapasztalható volt köztünk a Szentlélek jelenléte és az is, hogy boldogan, derűsen mosolygott ránk. Kegyelemmel teli napok voltak.

Vasárnap igen fáradtan, de csordultig tele szeretettel, Jézus-élménnyel tértem haza, és azóta is énekelem a dalokat, és hordozom a szívemben a 37 ember arcát. S ahogy ott Tahiban történt velem, igyekszem most is minden emberben Jézust megtalálni.

Hálás vagyok az Úrnak, hogy megismerhettem Zoltán atyát és Zsolt atyát és a segítőkét, akik ragyogó tekintettel, tiszta, örömteli szívvel támogattak minket az úton Isten felé! Köszönöm a sok imát, amit értünk mondtak ismerősök, ismeretlenek!

Úgy érzem, a mag kikelt és növekedésnek indult!

De Colores!

Dér Viktória
Szent Margit-asztal

Cursillón voltam!

Úgy érzem, Jézus tenyerén vagyok, mióta megjöttem a cursillo keresztény tanfolyamról! Kiválasztott! Hívott engem! Hogy legyek Vele és kövessem! Mert észrevette korábbról, hogy évek óta Vele akarok lenni, hogy ne legyek egyedül, és hogy biztonságban érezhessem magam! Akkor régebben én kértem Őt! Kérésemre végig velem volt, amit szinte állandóan éreztem! Bizto-

san azért hívott engem most, 2016. február 18-án 3,5 napra! Feladatot szán nekem! Majd kiderül, hogy akarja, hogy szeretné!

Mi is az a Cursillo? Egy keresztény értékeket követő tanítás, ahol Jézus Krisztus a tanító, követői által! Ahol kéri, hogy legyünk Vele, s kövessük Őt, mert akkor kiegyensúlyozottak, boldogok és egészségesek lehetünk az Ő szeretetében! Hiszen minket az Ő képére formált és alkotott meg, a világ legmagasabb rendű lényének! És mi mindig a boldog életre vágyódunk, és nem tudjuk, tudják sokan, hogy hol keressék! Én is soká, nagy sebekkel, nagy vargabetűvel keresgélve, nehezen találtam rá, mivel nem volt látható sehol! És amit nem láthatok a meglévő két szememmel, azt hogy higgyem el! Most már tudom, hogy létezik, mert érzem! Megérezem, s beszélgetek Vele! S a párhuzamosan történő válaszokban, ahogy szeretetében és kegyelmében fürdet engem, tudomásom van róla!

A Cursillo 1943-tól működik. II. János Pál pápa által megáldott mozgalom a világ minden részén! Találkozás Jézussal, saját magammal, és a többiekkel! Tematika: recept szerint haladunk/gondok, aggódás/ragyogás, boldogság! Tegezés! Jegyzetelni kell! Színes, pompás a világ! De colores! Jézus tanítása által kiteljesedésünket és teljes boldogságunkat találjuk! Életvágy – ideálunk egy felismert érték! Vezérlőelv! Fejlődés, általuk leszünk befejezetté! A tanítás segítségével tudatosan formáljuk életünket! A hamis ideál könnyen felismerhető – elbátortalanít, elgyengít, elkedvetlenít, megbetegít! A látszólagos ideál ideig-óráig tart! A hiteles ideál: szárnyalunk tőle! Betölti az életünket! Isten szól hozzánk a lelkiismereten keresztül! Kegyelem: megszentelő és segítő! A megszentelő kegyelem természetfeletti ajándék! A segítő kegyelem, Istennek a parancsait betartani! Az Egyház azonos Vele, Velem, Ővele és Ővelük! Az Egyház szent! Mi emberek alkotjuk az Egyházat, Jézus tanításai szerint! Bűnbánatra és megújulásra szorul, általunk! Az Egyháznak kovász szerepe van! A 12 apostol – menjetek, hirdessétek az evangéliumot, az örömhírt! A megoldás Jézus Krisztus! Isten népét alkotjuk! A szent-

segek megerősítenek ebben minket! Szeretünk ragyogásával hirdessük Krisztust! Kegyelmi Élet! Az öröm az erő, a szeretet! Ott a cursillón az Atyától egy szerelmes levelet kaptam! Minden benne van! Ezt most nem árulom el Nektek, titok, az én titkom!

De Colores!

Bakosné Láng Ernesztin

Kegyelemben úszva

Már éjjel is elmúlt, mikor benyitottam a kápolna ajtaján. Hívogató mély csend volt odabent. A sötétbarna padok barátságosan sorakoztak előttem a kövezeten. Az örökmécses meleg piros fénye szeretettel ölelt körbe. Én mégis féltem. Beléptem. De a lábam egyből földbe gyökerezett. Csak bámultam a falon lévő szentségtartó kis fa ajtócskájára, amely olyan konokul elválasztott minket. Hosszú percekig álltam így ott, dermedt mozdulatlanságban. De hiszen ez csak egy vacak fa ajtó!

Valóban képes lenne arra, hogy megállítson? Hogy megakadályozza, hogy elérjem, amiért jöttem?

Hogy miért jöttem? Hogyan is kerültem én egyedül a 90. női cursillo szombat éjszakáján a Szív Lelkiségi Központ kápolnájába? Na, ez egy nagyon lényeges kérdés. Néhány héttel a cursillo előtt, egyszer csak úgy éreztem, hogy fordulóponthoz érkezett az életem. Minden nagyszerű volt és csodálatos, én mégsem találtam a helyem a világban - az igazat megvallva már jó hosszú ideje. Nem értettem, mi a gond, de valami folyton hiányzott, valami sose stimmelt. És akkor valami bekattant bennem, és tudtam, hogy nekem erre a cursillóra el kell jönnöm. Új energiára és útmutatásra vágytam, de ennél jóval több volt, amit kaptam: új életet a Jóistentől.

Tele izgalommal a szívemben érkeztem Tahiba. Vajon mi vár itt rám? Első nap mégis kicsit gyanakodva figyeltem a fejleményeket. Mi lesz ebből? Fog-e valami itt történni? Majd péntek délután a felmerült témák és kérdések, a tanúságtételek kezdtek lekapargatni a szívemről azt a megkeményedett száraz valamit, ami a hétköznapok hitetlen pillanatai alatt rácementálódott. Estére már nyílt szívvel hallgattam a többiekét, amikor Zsolt atya kézen fogott és

elvitt gyónni. Vittem magammal az apró-cseprő kis bűneimet, nem is számítva rá, hogy valami sokkal fontosabb, húsbavágó dologról lesz szó. Olyan évtizedek óta eltemetett bűnök pattantak fel bennem, amikről nem is reméltem, hogy valaha is felszínre kerülnek, hogy valaha is jóra válhatnak. Azt gondoltam bűn az, ha komisz vagyok másokhoz, ha nem tudok megbocsájtani, ha elégedetlen vagyok, és mindeközben elfelejtettem a legnagyobb bűnömet: hogy hagytam, hogy a jó dolgok elveszenek az életemből, még el is gyászoltam őket, hogy elfojtottam magamban számtalan olyan páratlan lehetőséget, amivel boldoggá tehettem volna a családomat, hogy nem voltak a helyükön a fontos dolgok és megakadt bennem a jó. A drága pap nem tudta, nem tudhatta, hogy miről is beszélgetünk valójában, de talán érezte, hogy milyen tökéletes csatornát képezett köztem és az Úr között. Tátott szájjal hallgattam, mint a világ legbölcsebb emberét, aki ismeri létem összes parányi mozzanatát, és aki tudja, hol van a gond, tudja, mit kell hallanom, és most eljött hozzám nagytakarítani. Mikor kijöttem a szobából, repülni tudtam volna, olyan tonnányi súlyok szakadtak le rólam.

Másnap reggel ezzel a könnyű lélekkel vártam a folytatást. Most már én is biztos voltam benne, hogy ez nem egy átlagos lelkigyakorlat. Eszembe jutott a levél, amit egy régi cursillós írt nekünk, hogy most itt Tahiban biztosan nagy viharokat kavarr a Szentlélek. Éjjel valóban heves szél tombolt odakint, és estére az én lelkemben is jól felkavarodtak a dolgok. Kétségek és kérdések feszítettek, amiket tudtam, hogy nem szabad hazavinnem. Így este a közös beszélgetésen, mivel úgy éreztem, barátok között vagyok – annak ellenére, hogy két napja még mindenki vadidegen volt –, félve, de mégis feltettem a hitünk alapjait fészegető kérdésemet. Nem is volt igazi kérdés, de ahogy elkezdtem beszélni az egész este alapzümögése egyszerre elnémult. A csöndet vágni lehetett a teremben, minden szem rám szegeződött, miközben én próbáltam összerakni, hogy mit is akarok kérdezni. Hallottam a hangomat messziről, mintha nem is én tettem volna fel a kérdéseket a többieknek. Miért kell nekünk az Istent, pontosabban Jézust szeretni? Miért jó ez nekünk? A hitünk célja, vagy eredménye ez a szeretet? Valóban fontosabb az Istent szeretni, mint egymást? Miféle egois-

ta Isten az, aki ezt várja tőlünk? És ti, akik ezt tanítjátok nekünk, mit jelent számotokra, hogy Isten van az életek középpontjában? Emlékszem Viki megdöbbenésére, hogy tőle várom a választ, de hamarosan nagyon sok embernek volt mondanivalója. És én éreztem, hogy ez a kérdés több volt, mint az én kis kétségeim megfogalmazása. Ez a kérdés egy kis kő volt, amely a vízbe dobva hullámokat vetett maga után.

Este a szobámban ülve, zúgó fejjel, úgy éreztem, hogy a kirakó darabjai már megvannak, ott van mind a kezemben, érzem, hogy egészen közel járok, csak még épp nem állt össze a kép. És akkor kezembe vettem a bibliai igékből összeszerkesztett szerelmeslevelet, Atyánk üzenetét. Végigolvastam, lassan fogatva a szavakat a lelkemben, a gondolataimban, egy-egy mondatot többször is elolvasva. És mikor a végéhez értem, a tantuszok úgy kezdtek potyogni a fejemben, mintha megütöttem volna a jackpotot.

Olyan volt az a levél, mint egy vallomás. Egy szerelmi vallomás, amire válaszolnom kellett. Leírtam, hát én magam is, amit érzek, Jézusnak címezve: a hálámat, a kétségeimet, a meglepettségemet és az elvesztettségemet egyaránt. De ez még mindig kevés volt. Lelkem úgy szomjazott a vele való valódi találkozásra, mint ahogy a szikladt föld szomjazik egyetlen csepp eső után. Ezért fogtam magam, kikeltem az ágyból, felöltöztem, és remegve, mint aki az első randira megy, hangtalan léptekkel leosontam a kihalt folyosókon a kápolna felé. A kezdeti dermedtségem odabent úgy olvadt el szép lassan, mint a hó a meleg szobában. Bátoratlanul énekelni kezdtem. Keztem azt a dalt, amivel viszonyozhatnám az Úr szeretetét, ami csak egy kicsit is kifejezné, amit érzek. Vékony kis hangom csengőn szállt fel a magasba, és betöltötte a teret. Kiskoromban hamiskának csúfoltak. Sokat fejlődtem azóta, de néha még ma is hamisan cseng az ének. De azon az estén minden hang a helyén volt, és úgy szólt akár egy hangverseny. Lám így emel fel minket az Úr, így fordítja jóra gyarlóságainkat. De mégis úgy éreztem, egyik dal sem elég jó, nem elég erős, nem elég közvetlen, hogy kifejezze mindazt, amit érzek. Leborultam a padra.

– Gyere ide hozzám, Uram, egészen közel!
– Hiszen itt vagyok, ha ennél közelebb jönnek, azt nem élnéd túl.

Amit akkor éreztem, azt nem igazán lehet leírni. Erre a szavak csökevényes csatornája olyan kevés, mintha egy darab krumplival akarnánk bemutatni a világmindenséget. Még felidézni is nehéz, úgy ahogyan volt, mert a memória éppoly gyarló, mint az ember. De arra emlékszem, hogy borzasztó dühös voltam, és kérdőre vontam az Istent, mint egy durcás, rossz gyerek.

– Mégis mi tartott ennyi ideig?? Mi tartott 33 évig, hogy végre rám találj? Tudod, te mennyit szenvedtem én Nélküled? Mi a fészkes fekete fenét csináltál? Hol a pokolban voltál?

De Ő csak szelíden mosolygott rám, hiszen neki tartott ennyi ideig, hanem nekem. Ez is az ördög műve, ezek a gondolatok, gondoltam.

– Miért engedted őt be ide? Igazán rendet tarthatnál a templomodban, legalább ide nem kellene beengedned mindenféle gonosz lelket! Én megmondom neked őszintén, nem kertelek. Jobb Isten is lehetnél!

De Ő csak átölelt. És én tudtam, hogy az ördögi gondolatokat én magam engedtem be a szívem templomába.

– Iszonyúan hiányoztál – súgtam ekkor megtörötten.

Azt hihetnénk, hogy korábban nem ismertem az Istent. Pedig ez nem igaz. Életem során több istenélményem is volt, templomban, imában, elmélkedésben és az Eucharisziában is számtalanszor találkoztam Istennel. Ez a találkozás mégis egészen más volt. Sokkal, sokkal közvetlenebb. Azelőtt ismertem azt az Istent, aki a világot alkotta, azt, aki az emberiség bűneit magára vette, azt, aki biztató szavakat küldött nekem az imában, azt, aki egyengette az utamat, azt, aki hallotta, ha szóltam hozzá. De most azzal az Istennel találkoztam, aki megteremtett. Akivel egységben voltam a születésem előtt, és aki 33 évvel ezelőtt elküldött a világba tanulni és növekedni. Azzal, az Istennel, aki küldetést adott nekem.

Elvesztem, mert el kellett vesznem. De megtaláltam.

Nem tudom mennyi idő múlva, de valahogy visszakeveredtem az ágyamba, és úgy aludtam, mint akit fejbe vertek. És reggel éppen az ajtó előtt – mintha egy édes szerenád dallamai lennének – felcsendült a dal. A De colores. Az a dal, amire az éjjel vágytam, és nem találtam. Az új dal, amelyet eddig nem ismertem, és amiben legalább egy kicsi van a hazata-

lálás határtalan öröméből. Látjátok mennyire tapintatosan és finomat tud minket szeretni az Isten!

Az aznapi első előadásban úgy éreztem, hogy minden egyes szó nekem szól, minden mondat egy válasz volt a lelkemben történetekre, úgyhogy a végén már alig bírtam a széken ülni, annyira feszített valami belülről, hogy mikor az atya befejezte, felugrottam, szinte könyörögve Vikinek, hogy hadd osszam meg a többiekkel az élményemet, különben menten meghalok! Remegve, mint egy nyárfalevél felolvastam az Úrnak írt leveletem. Tudom, sok embert megérintett. Bár a tollat én fogtam, és vonszoltam végig a papíron, és én voltam, aki elmakogtam a szavakat, az a csoda, ami velem és sokunkkal megtörtént azon a hétvégén, egyedül a Lélek műve volt.

Amíg kicsi gyerek voltam, hittem a csodákban. De ha az ember felnő, a küzdelmek és tragédiák közepette elfelejt hinni. Azon a hétvégén, ott abban az elfuserált lépcsőjű házban, én megtapasztaltam a csodát, itt és most, a mi felnőtt és háborúsodó, fásult és kiábrándult világunkban. Nem volt se tűzijáték közben, se menyeyei kórus. Csak egy finom, csendes, isteni ölelés volt.

A bemutatkozásban azt mondtam, a XI. kerületből érkeztem, de vasárnap este úgy éreztem magam, mintha a világ végéről jöttem volna. És itt végre otthonra találtam.

Nem tudok elég hálás lenni ezért a Jóistennek, ezért a háromnapos kegyelemben úszkálásért, és Nektek, Viki, Dóri, Kata, Anna, Ági és Ági és Virág és Zsolt atya és Zoli atya és nektek, Mariann, Mónika, Rozi, Julietta, Szandi, Főci, Márta, Viki, Kriszta és Kriszta, Petra, Éva és Mindenki, Mindenki akik ott voltatok velem, és kezei, szemei, szájai, fülei és szívei voltak a Jóistennek.

Isten megáldjon Mindannyiőtokat!

Zsófi

u.i.: Hogy milyen ezek után az élet? Új szívvel könnyű és csodálatos? Nem. Dehogyan. Egyáltalán nem fáklyás menet. (Tudod, mi-be kerül annyi fáklya...) Ha lehet, így még nehezebb. Jobb, százszor jobb, de nehezebb. Minden percet, gondolatot, szót komolyan venni. De nem vagyok egyedül többé. És nem kisebb a segítőársam, mint az Úr Jézus. Nagyon fáradtságos végzetesen élni. De csak így érdemes.

KRISZTUS 37 ARCA

„Emberi kötélekkel vontam őket, a szeretet kötélekével” (Oz.11,4.)

A 90. női cursillo kegyelmeinek megtapasztalása számomra ott kezdődött, hogy internetes kíváncsiskodásomra és bejelentkezésemre Varjú Viki nagyon kedvesen, szeretettel válaszolt. Az első levélváltásunk után már gondoltam, hogy ez egy igazi testvéri közösség lehet, hiszen a „már biztosan találkoztunk valahol” érzése élt bennem.

Tahiban mi 38-an, befogadó, nyitott, „családias hangulatú” közösséget alkottunk az első pillanattól kezdve.

Másnap fülemben csengett fiatalkorom kedvelt éneke:

„Könnyű kedvesnek lenni, mikor az embert nem bántja senki;

Könnyű szeretni azokat, akikkel nem találkoznak sokat...”

Igen, igaz, hiszen „csak” viszonzni kell a kedvességet, amely körülvesz, és hordoz. S csupán 3 nap... Szkepticizmusom csak erősödött, amikor igen kedves visszajelzéseket kaptam. Olyanokat, amelyekben régóta nem volt részem. Talán tényleg ennyire képmutató volnék?

De nem! A tanítás, a lelkigyakorlat, az imádság és szentmise ideje épp azt a bizonyosságot hivatott elültetni/visszaültetni szívembe, szívünkbe, hogy életünk MINDEN pillanatában egy határtalan szeretetőcéanban fürdünk! Isten teljesen ingyenes szeretetében! Társaim életében felfedezett sok szépség és személyes kegyelmek csodája segített ahhoz, hogy az emberré lett Isten arcát láthassam bennük. Ő ezen a hétvégén 37 különböző formában „jelent meg” nekem!

Megszűntek „aggályaim”, félelmeim, mert éppen ennek az érzelmi bizonyosságnak talajában gyökerezik az a bátorság, hogy most, itthoni körülményeimben barátsággal merjek a másikkal fordulni, és olyan dolgokba kezdeni, amihez eddig nem volt merszem.

„Ez annyira jó, hogy ettől csak jobbba leszünk!”

Újabb testvéreket kaptam Krisztusban. Imában továbbra is hordozom őket, hogy amikor az érzélem tovaszáll, az érzékek böjtölnek, akkor is szilárd legyen bennünk a hit, és az Úr kegyelme gyümölcsöt hozhasson életünkben.

Mézner Mariann

Mozaikok

Másfél éve hívtak meg Ürömről cursillóra. Az első, májusi időpontra már volt programom, de a másodikra, a novemberire bejelentkeztem. Különleges érzés volt, hogy milyen sokan örültek az ürömi plébániáról annak, hogy hamarosan csatlakozni fogok amúgy is népes közösségükhöz.

Kislányom szülői osztálykirándulása miatt azonban az utolsó héten le kellett mondanom a cursillót. Kicsit csalódott voltam, de tudtam, hogy ez a helyes. A lemondott hétvége vasárnapi miséjén egyszerre olyan örömet éreztem, hogy könnybe lábadt a szemem. Elcsodálkoztam, de hirtelen megvilágosodott előttem, hogy ez egy kárpótlás Istentől, amiért a kötelességemet választottam... Te jó ég – gondoltam – ha ez a „termékminta”, milyen lehet majd maga a cursillo...?!

Januárban azonban mégis úgy éreztem, hogy ez az ajándék még túl korai nekem. Még nem vagyok rá felkészülve, még nem vagyok elég összeszedett! Kicsit már reméltem is, hogy ismét közbejön valami...

Sokat gondolkodtam akkoriban nemrég újakezdett munkámról, a jövőmről, „dolgozó anyaságomról”, a tudatos, de mégis Istenre hagyatkozó életről, önmagammal való elégedettségről, a boldogságról, életem céljáról. Sok kis színes mozaikkocka csillogott életem asztalán, de nem állt össze...

És hirtelen belém nyilallt, hogy nem véletlenül nem jutottam el eddig a cursillóra. Nekem most van rá szükségem! Most már tudok kérdezni. És elkezdtem tudatosan készülni, ismét többet imádkozni. Kértem Istent, adjon a hétvégéhez nyitott szívet.

A cursillo előtt – nagycsaládos anyukaként – már az sokkolt, amikor megtudtam, hogy egyágyas szobákba kerülünk. Elkerülhetetlen lesz, hogy találkozzak önmagammal...! És találkoztam. És találkoztam sok őszinte, nyitott emberrel. Sok áldozatkész emberrel. Megrázó volt megtudni, hogy mennyien, és milyen sokat dolgoztak azon, hogy ez a cursillo az legyen, ami - értünk. És megtudtam azt is, hogy milyen sokan imádkoznak Ürömön is – értem. Mindannyian kellett hozzá, hogy a cursillo működjön!

A tematika gyengéden vezetett végig a magam, az asztaltársaim, a résztvevők megismerésén át Isten megismeréséig. Feszített volt a program, de repült az idő, min-

dig új meglepetések vártak ránk (és még nem is sejtettük, hogy mi lesz a legvégén!).

Asztalunkhoz nem kerülhetett volna enélkül különbözőbb öt ember! De sehol sem tapasztaltam ennyi őszinte, előítélet nélküli, elfogadó szeretetet és humort. Tudtunk magunkon nevetni, és visszatükrözni a másinak azt az értéket, ami csak az övé. Először kicsit furcsa volt számomra a „színes, pompás” kifejezés, de végignézve az asztalunkon rádőbentem, hogy ez a ránk legjobban illő kifejezés. Különbözőségünk „színes, pompás” – csodálatos, ahogy maga Isten.

Könnyű volt ebben a burokból boldognak lenni! De hiszen megbeszéltük, hogy a boldogság maga az út, a küzdelem. Ez pedig most kezdődik! A munka önmagunkon, a küldetésünk másokhoz. A sok színes, pompás mozaik kirakása. És a szüntelen, élő kapcsolat a közösséggel és Jézussal, hogy mindehhez Tőle erőnk legyen.

De Colores!

Körmendi Veronika

Munkatárs voltam a 90. női cursillón

A 90. női cursillón voltam munkatárs, megpróbálom megosztani a cursillóval való kapcsolatomat azokkal, akik szívesen elolvassák.

Több mint 30 éve vagyunk nagyon jó barátok Varjú Vikivel. Neki köszönhetem az életemben a cursillo jelenlétét is.

2004 márciusában végeztem a cursillót Máriabesnyőn, ahova Viki hívott el, és meghívását nagy titokzatosság övezte. Előtte még nem hallottam erről a lelkeségi mozgalomról. A cursillo családom Budapestre való visszaköltözése után volt. A nagy pakolás közepén édesanyámat bevitettem a kórházba. Már öt éve kitaróan és keményen harcolt a rákáttekekkel. A következő két hét nagy részét vele töltöttem a kórházban. Otthon az egyházközségből érkező lányok nélkülük pakolták ki lassan a dobozokat. Én lélekben anyukámmal együtt földi létünk és a mennyi haza között voltam. Innen nézve minden más súllyal számított. Rájöttem, hogy csak az a fontos, ami odaától nézve, Krisztus szempontjából is fontos és értékes. Ott voltam anyukám mellett az utolsó óráiban is, végig imádkoztam mellette a rózsafüzért. Na-

gyon hálás vagyok Istennek, hogy megengette, hogy vele legyek!

Ez volt életem döntő fordulópontja. Ettől kezdve máshogy látom a világot, az eseményeket, talán kicsit alázatosabb és csendesebb lettem. Rájöttem, hogy sokszor feleslegesek a szavak, mert nem viszik át az értelmet, a lényegét. Az aktuális feladatokban, teendőinkben és szolgálatban való csendes helytállás fontosabb, mint a sok beszéd.

Két héttel anyukám temetése után végeztem el a cursillót, amelyre legszívesebben el sem mentem volna, úgy fáj a lelkem. Nem akartam emberek közé menni, idegenekkel beszélni. De Viki hívására nem tudtam nemet mondani, így vele mentem. Isten a három nap alatt minden kérdésemre és kétségemre választ adott. Minden sebemet bekötözte. A cursillóval a végén ez a néhány hónap életem meghatározó szakaszává vált.

A cursillo elvégzése után tudatosabban kerestem a helyem, a szolgálatom az Egyházban, egyre bátrabban kezdtem másoknak beszélni Krisztus örömhíréről, az evangélium tanításáról. Az esztergomi bazilikában, 11 évvel ezelőtt, egyik diakónusunk papszentelésén határozottan éreztem, hogy az Úr szólít, jelentkezem teológiai tanulmányokra, mint világi hívő. Így kerültem a Sapientia Szerzetesi Hittudományi Főiskolára egy évvel később, ahol elvégeztem a katekéta (hitoktató) – lelkipásztori munkatárs szakot. A tanulás nagyon nehéz volt az akkor még viszonylag kicsi gyerekek mellett, de határozottan éreztem, hogy Isten és az ereje, kegyelme velem van! A csoporttársaimhoz képest sokkal kevesebb időt tudtam a tanulásra szánni, mégis jól sikerültek a vizsgáim. A legnagyobb élményt azonban az jelentette a tanulásban, hogy közben végig imádkoztam, egymás mellé téve a saját életem és az éppen aktuális tananyagot. Ez nagyon sokat segített a lelki fejlődésemben, az Isten mellett való teljes és végleges elköteleződésben. Olyan volt, mint egy 3 éves, óriási lelkigyakorlat. Kis korom óta, mindig is nagyon szerettem az Egyházat, de a tanulmányaim alatt ez tudatos döntéssé vált.

Az utóbbi években a szaktárgyaim mellett katolikus hittant is tanítok egy evangélikus gimnáziumban. Ez Isten ajándéka számomra, és ezt is a cursillo gyümölcseként tekintem. A hittanórákon kerülőút nélkül van lehetőségem az Örömhír továbbadására, a tanúságtételre. Az a tapasztalatom,

hogy a gyerekek nagyon nyitott szívűek, de legtöbbjüknek eddig még senki sem beszélt Krisztus szeretetéről, az evangéliumok tanításáról. A hittanóráimon érzem azt, hogy a helyemen vagyok, önmagam vagyok, azt a feladatot végzem, amelyet Isten nekem szánt.

A cursillo elvégzése után nem sokkal plébánosunk megkért rá, hogy vállaljam el és szervezzem meg a templomunk virágdíszítését. Négy lány megtanulta tőlem az alapokat, és együtt kitaláltuk saját templomi virágkötészeti stílusunkat. Alakban, színben igyekeztünk a liturgiához igazodni. Virágainkkal próbáltuk segíteni a híveket az összeszedettebb, elmélyültebb ima útján. Sok pozitív visszajelzést kaptunk a hívek minden korosztályától, ez jól is esett. A legfőbb örömet azonban az jelentette, hogy a kezem művét, a virágokat és benne a lelkem egy darabját odatehetem Jézusnak az oltárra! Nagyon hálás voltam Istennek ezért az ajándékáért is. A bátorságot, hogy elvállaljam és csináljam ezt a szolgálatot, szintén a cursillón kaptam.

A saját cursillóm után 3 évvel – szintén Viki hívására – munkatárs voltam Dobogókőn. A következő években távolabb kerültem a cursillótól, nem vállaltam munkatársi szolgálatot. Gyerekeim még viszonylag kicsik voltak, sok nehézség volt az életünkben, és Isten más utakra vezetett a saját lelki fejlődésem, gyógyulásom érdekében. De a vágy, hogy újra munkatárs legyek, hogy aktívan részt vegyek a mozgalomban, ott élt a szívem mélyén. Azt hallottam valakitől, hogy leglényegesebb vágyainkat Isten helyezi a szívünkbe, és azokat előbb-utóbb meg is valósítja. Így történt velem is.

Nagyobbik fiam két éve nyáron a bérmaeresztapjával elment egy erdélyi zárándoklatra, mint utólag megtudtam, ez egy cursillós szervezés volt. Székely János püspök atya is végig gyalogolta a résztvevőkkel. Az itt megismert barátai hatására fiam tavaly ősszel elvégezte a cursillót. A záró eseményre természetesen elmentem. És irigykedtem a jelenlevőkre! Szinte izzott a levegő, a Szentlélek jelenléte kézzel fogható volt. A vágy teljes erővel fellángolt a szívemben: én is át szeretném újra élni mindent a csodát! Viki is eljött erre a záróra, ott említette, hogy már kétszer hívták rektor-nak, de nem vállalta, azonban harmadszor már nem mondhat nemet. Azt kérte, ha ez aktuális lesz, menjek vele munkatársnak.

Megígértem neki. Azt gondoltam, mindez a távoli jövőben fog csak bekövetkezni, de Viki egy hónap múlva felhívott, hogy elvállalta a rektori szolgálatot, és most kéri a segítségem. Együtt neveltünk Isten útjainak kiszámíthatatlanságán... Abszolút alkalmatlannak éreztem még magam a feladatra, de úgy éreztem, ott a helyem a régi barátnőm mellett. Így lettem munkatárs februárban Tahiban.

A munkatársi csapatból csak Vikit és Föcöt ismertem, azonban már az első felkészüléskor a közösség, az összetartozás, az elfogadás érzése volt a szívemben. Az első közös imánkat Vikiék nappalijában soha nem fogom elfelejteni! Éreztem, hogy a Szentlélek velünk van, és az Ő áldása lesz a felkészülésen és az egész cursillón. A heti összejöveteleink nem kis áldozatot igényeltek, mivel a város másik végében lakom, este mindig nagyon későn értem haza, és másnap korán kellett munkába mennem. De már akkor is tudtam, hogy megéri az áldozat, a fáradság, ebben a cursillo napjai csak megerősítettek.

A beszédem írása, bár a tervezettnél kevesebb időm jutott rá, nagy élményt jelentett. Mindig újra és újra rá kell jönnöm, hogy legszívesebben a „lényeggel” foglalkozom, ami számomra Krisztus örömhírének továbbadása bármilyen formában – legyen az egy személyes beszélgetés, egy hittanóra vagy egy cursillo. Ilyen esetekben Isten megsokszorozza erőmet, és nem érzem a fáradságot...

Mivel régen voltam munkatárs, így sok segítségre volt szükségem. Ezúton is köszönök minden munkatársnak és a két atyának minden apró és nagyobb figyelmességét, mellettem állást, buzdítást!

Tahiban sok minden megérintett, sok ponton megtalált Isten szeretetével, üzenetével. Az egyik volt a közösség élménye. A munkatársak közti és az összes résztvevő közti szeretetközösség. És végül, de nem utolsósorban az asztalomban, a kiscsoportban megélt közösség. A bizalmi, elfogadó légkör, amelyben mertünk teljesen őszintén beszélni önmagunkról, az örömeinkről, az Istennel és a többi emberrel való kapcsolatunkról, a nehézségeket, fájdalmakat is beleértve. Mindig nagyon meghat, amikor megtapasztalom, hogy mennyire igazak Jézus szavai: „Mert ahol ketten vagy három összegyűlnek az én nevében: ott vagyok közöttük.” (Mt 18,20) A Boldog Salkaházi

Sára-asztalban éreztük, hogy Jézus is közöttünk van...

Az életem most sem könnyebb, mint néhány éve, és erre a cursillóra is egy váratlan családi haláleset után nem sokkal mentem. Isten hallatlanul finoman és szeretettel megmutatta azokat a pontokat az életemben, amelyeken változtatnom kell. Nagyon hálás vagyok Neki érte!

„Én ültettem, Apolló öntözte, de a növekedést Isten adta.” (1 Kor 3,6) – Pál apostolnak ez a mondata gyakran eszembe jut a pedagógus munkámmal kapcsolatban, de most a cursillo kapcsán is. A cursillo olyan, mint egy óriási szőttes, a munkatársak hosszú, áldozatos munkájából, a jelenlévők nyitottságából a Szentlélek segítő kegyelmével áll össze az, amit az Úr egyenként adni szeretne nekünk. Azután hazamegyünk, és nem fogom tudni, hogy az asztalomból vagy a többiek közül kinek az életében hogyan növekszik az általam vagy a többünk által elültetett mag. De ezt nekünk már nem is kell látni, elég, ha Isten látja a növekedést egyenként a szívünkben. Ha így nézem, ez az egyik, amiért nagyon izgalmas a cursillo. Akkor és ott jelen lenni és tenni, amikor Istennek épp ránk van szüksége, de a folytatást elengedni, mindent nem a dicsőségért csinálni. Ha mégis megosztanak velünk testvéreink abból a gyönyörű növekedésből valamit, az már ajándék számunkra!

Sok éve egyik kedves szentem Boldog Salkaházi Sára, akinek a jelmondata: „Íme, itt vagyok, engem küldj!” (Iz 6,8) Igyekszem én is Izajás e mondata szerint élni, és figyelni, jelen lenni, hogy észrevegyem, mikor, hová, kikhez küld Isten. Ha küld, szeretnék még a következő években munkatárs lenni a cursillón...

De Colores!

J. É.

Nem akartam rektor lenni

Már másfél hét eltelt, de a cursillo hatásaként még mindig hála, öröm, és megajándékozottság érzés tölt be. A Szentlélek vezette ezt a cursillót, Ő vett körül mindannyiunkat ragyogással, fénnel, nevetéssel és könnyekkel. Megáldott minket kegyelmével, szeretete körülölelt minket, mintha csak egy hol

csendes és tiszta, hol pedig hatalmas hullámokat verő tóban úsznánk.

Nem akartam rektor lenni, kifogásokat kerestem és találtam is, kétszer is visszautasítottam ezt a túlságosan nagy megtiszteltetést és feladatot. Kicsinek, alkalmatlannak éreztem magam rá. De októberben Székely János atya azt mondta, nem számít, hogy alkalmatlannak érezzük magunkat, Isten megáld és megszentel, s eközben hogy, hogy nem – éppen rámnézett – és találva éreztem magam. Mindeddig a mondat első felét ismételtettem, hogy nem vagyok alkalmas, más alkalmasabb, miért pont én, s nem hittem el a mondat második felét: megáld, kegyelmet ad, megszentel. Rádöbentem, hogy makacs és hitetlen vagyok,

nem bízom Isten kegyelmében. Ebben a megindult lelkiállapotomban kért meg pár héttel később Kovács Ádám, a Cursillo világi elnöke, hogy a februári cursillót vállaljam el. Az, hogy a sok jelentkezőre hivatkozott, felvillanyozott. Hogy nem kell tökéletességre törekedni, ez megnyugtató. Nem akart mindenáron rábeszélni, világossá vált számomra, hogy szabadon dönthetek, hogy elvállalom-e.

Novemberben teljesült gyerekkori álmom: szentföldi zarándokúton vehettem részt. Az út minden pillanatát, minden helyszínét élveztem, felemelő és megható volt ott lenni, ahol Jézus 2000 éve. Bárány Béla atyának köszönhetően Názárettől Betlehemig a zarándokút 8 napján minden szent

helyen szentmisével hálát adhattunk Istennek. A názareti misén, amikor Mária igenjéről beszélt Béla atya, mint filmkockák, az életem anyasággal kapcsolatos eseményei jelentek meg, millió érzéssel, mint például boldogság, öröm, hála, odaadottság, bánat, fájdalom, veszteség, kudarc. Folytak a könnyeim, és valahogyan Szűz Máriával együtt azt éreztem, hogy mindezekben és mindezekben túl Isten szeretet. A zarándokút 8. napján a hála volt a téma, és ez érlelte meg bennem azt a vágyat, hogy továbbadjam azt a szeretetet, amit eddigi életemben Istentől kaptam.

Így IGEN-t mondtam a cursillóra.

Timárné Varjú Viki

Egy cursillós hétvége Amerikában

Amerikában a cursillósok a felszólalásaikat mindig azzal kezdik, hogy elmondják a nevüket, azt hogy hol és hányadik cursillót végeztek, illetve hogy melyik ultreyán vesznek részt – így most én is ehhez tartom magam. Fehér Lajos vagyok a 75. leányfalusi férfi cursillóról (2010. november). A buffalói Spirit of the City (A város lelke) ultreyához tartozom, de hamarosan visszatérek a szívemnek legkedvesebb, budapesti II. kerületi Fő utcában lévő Szent Flórián-csoporthoz.

Hogy hogyan kerültem ilyen messzire? A katolikus Calasanctius Tréning Program (CTP) ösztöndíjasaként jutottam el Amerikába, 2013-ban. Nem csak az emberek, de maga a kezdetben nagyon idegennek és ridegnek tűnő város sem tudott ellenállni a híres 4B-nek, folyamatosan barátkoztam, nyitott szívvel jártam utamon, mígnem azt vettem észre, hogy Buffalót és az itt lakókat is örökre a szívembe zártam. Mindebben természetesen nagy szerepet játszott a helyi cursillós közösség.

Mindjárt megérkezésemkor elkezdtem keresni a kapcsolatot a helyi cursillósokkal. Találtam is egy honlapot, amin keresztül elküldtem egy üzenetet, miszerint csatlakozni szereték egy helyi csoporthoz. Válasz nem érkezett, így jó ideig a budapesti kiscsoporttal való internetes Skype-beszélgetések

jelentették a kapcsolatot. Egy szép napon azonban eljutottam a város egyetlen, félig-meddig magyar nyelvű miséjére. A mise végén kiállítottak a helyi közösség elé, hogy mutakozzok be, én pedig nem rejtettem véka alá, hogy én bizony cursillós csoportot keresek. Mint kiderült, mindent a helyi magyar cursillo fellegvárában, a Spirit of the City ultreya székhelyén sikerült bejelentennem!

Innentől kezdve persze felgyorsultak a dolgok, azóta a találkozók rendszeres vendége vagyok. Nem csak az ultreyákon, de a buffalói ultreyák találkozóján, a cursillós „újraegyesülési” miséken is részt veszek, tanúságot teszek. Érdekes volt megtapasztalni, hogy mennyire egyedi, különleges a cursillós közösség kisugárzása. Egy idegen országban, kezdetben idegen emberek között voltam, de amikor belépek egy templomba, szinte akár csukott szemmel meg tudom mondani, hogy itt bizony cursillósok vannak. Elektromosság van a levegőben. Emlékszem, mikor a hívek egyszerre azt mennydörögték: „És a te lelkeddel” – megremegetek az ablaktáblák. Az első ilyen misén kezdtem azt érezni, ami később bizonyossággá vált számomra, hogy hiába az óceán és a sok ezer kilométeres távolság, én otthon vagyok. „Ahol ugyanis ketten

vagy hárman összegyűlnek a nevemben, ott vagyok közöttük.”

Teltek múltak a hetek, hónapok, évek, megházasodtam, gyermekünk született, elvégeztem az egyetemet, munkába álltam, mígnem tavaly, egy őszi „újraegyesülési” misén fel nem kértek, hogy szolgáljak a soron következő cursillós hétvégén, valamint adjak elő a „Vezetők” témakörében. Egy pillanatilag gondolkodóba estem, ugyanis tapasztalatból tudom, milyen nehezemre esik idegen nyelven kifejezni a lelki dolgokat. De összeszedtem a bátorságomat, és igent mondtam. Persze nem bántam meg. Az elejétől a végéig részt vehettem a hétvége előkészítésében és lebonyolításában, egy idegen országban ismeretlen ismerősök, újdonsült barátok körében.

Az amerikaiakról tudni kell, hogy mindig nagyon pontosan megszerveznek. A felkészülési találkozók pontos tematika szerint zajlottak, külön találkozók a rollo-tanácsadókkal, akik a pénteki, szombati vagy vasárnapi (a cursillo három napja) rollókat felügyelik. A vázlatot a rektorhelyettes, majd egy diakónus is megnézi. A rektor, a rektorhelyettes és a pap mellett három diakónus, mint spirituális tanácsadók, illetve két felügyelő is kinevezésre kerül, utóbbiak feladata a

hogy mindenki ott legyen ahol és amikor kell. Precizitás, menetrend, szigorú határidők. Mígnem elérkezett a nagy nap és csütörtök este.

Anélkül, hogy túlzottan a részletekbe mennék a hétfővel kapcsolatban – ami egyébként rendkívül hasonló volt a magyarországi hétfőhöz – megosztok néhány érdekességet.

Amerikában szponzornak hívják, aki meghívja a jelölteket, és az ő feladatuk az is, hogy autóval elszállítsák a meghívottjukat a cursillo helyszínére. Ez a gesztus Amerikában, ahol mindenki, de tényleg mindenki autóval közlekedik, és nem nagyon van tömegközlekedés, egyrészt teljesen elvárható, másrészt kicsit el is vágja a jelöltet a külvilágtól. Megérkezésükkor a szponzorok, a jelöltek és a törzs együtt kávézgat és beszélget, mígnem a szponzorokat felkérlik a távozásra. Valami miatt fontosnak tartják az első megbeszélésen ismertetni, hogy ki tagja a törzsnek. A továbbiakban ők lesznek az asztalfelelősök, elnök és titkár egy személyben.

Éjszaka az egész társaság egy nagy tornateremben, matracokon alszik. Ez nagyon hangulatos, és segíti a testvéri közösség kialakulását, de az is igaz, hogy leggyorsabban füldugók kiosztásával lehetett barátokat szerezni.

A hétfőre során – és az amerikai cursillóból általában – hiányoltam a „De Colores!” szóösszetétel otthon megszokott használatát. Nem lévén egyezményes jelzés

a mondanivaló elhangzása után, néha előfordulhat, hogy a résztvevők egymás szavába vágnak, és nem is körben egymás után, hanem vérmérséklettől függően következnek az emberek. Mondjuk, az ittenieket nem kell féltetni, ha valamit meg akarnak osztani, azt el is fogják mondani. A programokat az amerikai lélekhez oly közel álló könnyed, vicces vetélkedők színesítik.

A De Colores mint dal is sokkal kisebb szerepet játszik itt, viszont az is igaz, hogy a Cursillo indulója magyarul különösen szépen hangzik. Amerikában a minálunk meghonosodott taizéi énekektől teljesen eltérő, valamelyest nehezebben énekelhető, angolszász dallamok dominálnak.

Amit még feltétlenül ki szeretnék emelni, ugyanis lenyűgözőnek találtam, az a háttér munka, amit a buffalói közösség a hétfőgékbe fektet. Nemcsak arra gondolok, hogy minden egyes étkezést a főzéstől a felszolgáláson át az elpakolásig a város másik részéből érkező cursillós közösségek vállalják magukra, de a palancák mennyisége és minősége is letaglózó. A világ minden tájáról érkező közösségi palancák több asztalt betérítenek, egy külön helyi palancacsoport pedig folyamatosan imádkozik, és gondoskodik a résztvevők lelki és testi szükségleteiről, és akkor a személyes palancákról még nem is beszéltem. A háttér munka amerikai módra, körültekintően meg van szervezve, a helyi és nemzetközi cursillós közösség szeretete akadálytalanul jut el a résztvevőkhöz.

A második nap végére – mint általában – teljesen összekovácsolódik az immár jó barátokból álló csapat. Ezután következik a szerenád, valamint a Mallorcáról, a Cursillo születési helyéről származó, megható „Las Mananitas” szertartás, aminek köszönhetően a kis csapat tagjai valóban Krisztusban testvéreként vágnak neki az utolsó napnak és a vasárnap szentmisének.

Az egymást követő férfi és női hétfőgék után néhány héttel már az új cursillistákat is magába foglaló „újraegyesülési” mise következett, ahol ismét érezhettem a Cursillo csodás kisugárzását és az összetartozás örömet. Igaz, hogy hamarosan újra Magyarországon fogok élni, és a kedves Szent Flórián-kiscsoportom tagjait fogom boldogítani, de azt is tudom, hogy itt, a Föld másik felén is igaz testvérekre és befogadó, meleg közösségre találtam.

Egy idézettel búcsúzom Máté evangéliumából innen, a „világ végéről”:

„Én kaptam minden hatalmat égen és földön. Menjetez tehát, tegyétek tanítványommá mind a népeket! Keresztelejétek meg őket az Atya és a Fiú és a Szentlélek nevére, és tanítsátok meg őket mindannak a megtartására, amit parancsoltam nektek. S én veletek vagyok minden nap, a világ végéig.”

Lélekben veletek.

De Colores!

Fehér Lajos

Egy pomázi cursillós lelkinapról

Bozi Gyuri hívott el a lelkinapra. Ő sokszor állt már mellettem a templomban, nyitott szívvel fogadott, ahogyan a családja is.

A szombati nap elején haszontalannak éreztem magam, nagyon izgultam, és nem tudtam mi fog velem történni. Rettegtem. Majd megkérdezte, ki tud kávé főzni. Azon nyomban éreztem, hogy jó helyen vagyok, itt szükség van rám! A karitászházban kicsi, nagyon otthonos konyha van. Igazán otthon éreztem magam.

Kovács Péter egész nap vigyázott rám,

sok őszinte szó és ölelés történt közöttünk ezen a szűk helyen. Mosolyogva nyílt meg a szívem, pedig esett az eső. Sok számomra „idegen” ember volt ott, és néhány, akiket a templomból már ismertem. A 14-es asztalnál négy idegen ember és Péter mellé ültettek le, Ő később tanúságot is tett. Megosztotta velünk a „nyomorát” és azt az erőt, amit a Jóistentől kapott az új életéhez.

Hozzátartozik ehhez, hogy hogyan is kerültem én erre a napra, ide. Körülbelül két évvel ez előtt szóba elegyedtem velem Er-

dődi Ferenc atya a tűzoltó nap után a pomázi tűzoltóságon, és megkérdezte, hogy miért nem járok templomba. Egyszerű választ adtam Neki: attól félek, hogy elégek az ajtóban. Ő azt felelte, ne aggódjak, a Jóisten megbocsátja a bűnöket. Így kerültem a katolikus gyülekezetbe, evangélikus létemre. Bár sohasem éltem vallásosan, de mindig hittem a Jóistenben.

Bemutatkozással kezdtük a „foglalkozást”, amit így elsőre megosztani lehetett magunkról: név, családi állapot, munka stb.

Az „asztali” beszélgetésekhez kis kérdéseket kaptunk, amelyeket egyes szám első személyben kellett megválaszolni; nem tanácsot adni a másoknak, csak meghallgatni. Nagyon jó volt látni, érezni, ahogy oldódott a feszültség. A másikban kezdtük felismereni saját magunkat. (Később cserélődött az asztaltársaság.) A tanúságtételek, melyeket a hívők tettek, azért voltak jók, mert betekintést engedtek őszintén a legszemélyesebb érzelmeikbe, a bűneikbe, az életüket adták át tálcán nekünk, teljes kiszolgáltatottságban. Csodálatos, fájó emberi sorsok, olyan fordulatokkal, ami a környezetük, az egész családjuk életét is megváltoztatta.

Az asztalnál találkoztam egy családdal, aki a férjével együtt volt ott, erősítették egymást, de ugyanolyan bizonytalan és tétova volt mint én, aki egyedül van. Szomorú, mégis megnyugtató volt számomra.

Gyuri atya beszédén elkezdtem sírni, keserves fájdalmat éreztem a mellkasomban, mint akit kettéhasítanak. Olyan fájdalom töltött el, amikor azt mondta, hogy Isten ajándékai vagyunk, vagyok. Hogy fontos vagyok Neki, és szeret, mert a saját képére tökéletesnek teremtett, hogy kedvét, örömet lelje bennem, bennünk. Akkor Petinek a fülébe súgtam, hogy az fáj igazán, hogy a legnagyobb bűnt követem el azzal, hogy nem szeretem magam, mert ezáltal őt sem, és másokat sem tudok szeretni.

Az egyik szünetben oda jött Ferenc atya megkérdezni, hogy érzem magam? Azt mondtam, hogy nagyon rosszul, mert nem érzem idevalónak magam. Tele voltam önzéssel és önsajnálattal. Ezek nem túl szép dolgok, érzések. Gyurit ölelve, könnyezve, nehezteléssel és fájdalommal a szívemben szorítottam magamhoz. Számonkértem rajta, miért hozott olyan helyre, ahol ekkorra fájdalmat kell megélnem? Majd ismét a konyhában kötöttem ki. Két hölgy is csatlakozott hozzám, és külön-külön, nyíltan beszéltek az életükről. Nagyon megtisztelő volt a bizalom, amivel kitüntettek, és nyitottságuk, hogy nem éreztek ártó szándékot bennem, közel engedtek magukhoz!

Gyuri atya, amivel még nagyon „odavá-gott”, az a magunkról kialakított rossz önkép és a rossz Istenkép, no, meg szembe-sülni ezzel! Arra nem is gondoltam, hogy ezzel a legtöbb ember küzd.

Volt még egy kulcsmondata Gyuri atyának a számomra: hogy az Istenre azt mondjuk, hogy Jóisten. Ha ezt állítjuk Róla, ak-

kor tudnunk kell, hogy ami rossz, az nem Tőle származik! Ez kézenfekvő dolog, mégis sokszor a rosszért Őt okoljuk, vonjuk kérdőre, vesszük hiába a nevét a szánkra.

Egy Pilisszántóról érkező hölgygel pont azt beszéltek: lehet, hogy azért van így, mert az Isten haragszik ránk, hogy eddig nem jó úton jártunk, járt. Ezt én is, és szerintem sokan így gondolták már életük során. De ha Gyuri atya e mondatára gondolok, gondolunk, hogy az Isten egyenlő a jó fogalmával, akkor rájövünk, hogy ez csak az Ördög kísértése lehet, hogy a jó útról eltérítsen bennünket! Sok sírással jártak ezek a felismerések, megkönnyebbülések, ahogy éreztem, hogy a lelkem megszabadul a nehéz súlyoktól, amelyekről azt hittem, hogy már letettem, de kiderül, hogy csak jó mélyen elrejtettem magam elől is, hogy ne fájjon.

Péter atya azért volt számomra megrendítő személy, mert többek között járt Indiában, rengeteg borzalmat, szegénységet, betegséget, fájdalmat, szenvedést, szörnyűséget látott, de nem ez maradt meg benne, hanem az emberek tiszta tekintete (a szem a lélek tükré). Nagyon sokat járt betegekhez, haldoklókhöz. Ő az én szememben az utolsó mentsvár az embereknek, hogy átadhasák magukat az Istennek, és ezt ne magányban kelljen megtenniük. Ő azért tudott hozzám szólni, mert az édesapám magányosan élt, és egyedül halt meg. Ezen a napon tudtam megérteni végre, mit is jelenthetett ez a számára, és miért is fáj annyira nekem!

Sokszor vagyok magányos, ahogy szerintem mások is. Hiányzik a kézzel fogható személy az életemből. Isten van, de nem érinthetem, nem láthatom az Ő hatalmasságát! Jó, hogy van Szűz Mária és Jézus, mert így van személyessége! „Élő” személy nélkül, de mellette is, azért még lehetünk végtelenül magányosak is. De ha kinyílik és lángra kap a szívünk, akkor megszűnik a magányunk.

Péter atya elmondta: nincsenek véletlen találkozások. Mindenkinél kell egy kézzel fogható személy, akit szerintem az Isten tesz akkor oda, valakit az utunkba, és így változtatja meg az életünket, hogy megértsük a szerepünket, létezésünk értelmét!

Engem Ferenc atya hívott erre az útra, és végtelenül hálás vagyok az Istennek Őerte!

Ahogy teltek az órák, röpké perceknek tűntek. Érezni lehetett a nyitottságot a beszélgetésekben. Mindenkinél egyre több mondanivalója lett. Mindenki életéről ki-

derült, hogy a Jóisten jelen van benne, a mindennapjainkban próbálunk hozzá tartani, tartozni. Rendkívül felemelő érzés volt mosolyokat adni és kapni az emberektől.

Szentségimádás közben a Petivel együtt térdelve, szorítottuk egymás kezét. Érezni lehetett a teremben, a kápolnában a sok fájdalmat, ami az emberekből „kiszakadt”, a felszabadultság boldogító élményét. Rengeteg szeretet és erő áramlott, szerintem mindenki érezte! Csodálatos volt! Az a sok szeretet, amivel közénk jött a szentség!

Az esti misét Ferenc atya tartotta. Érdekes volt, amikor arról beszélt, mennyire semmik vagyunk. „Porból lettél és porrá leszel”, és hogy mennyire sokszor érzem magam jelentéktelennek, és mikor azt mondja: hogy az Isten pont ezt várja tőlem; akkor megfagyok a döbbenettől, hogy ez nem negatív érzés, hanem a jó út! Ahová az Isten hív!

Hiába a bűneim, számára az nem számít, csak az számít Neki, hogy mennyi jót teszek! Súlyos, nehéz szavak ezek, amelyeket nehéz megérteni, számomra legalábbis.

Az este végére abból a feszültségből és riadt állapotból egy végtelenül szeretetben gazdag, nyugodt, kiegyensúlyozott állapotba kerültem. És szerettem volna ezt mindenkivel megosztani, átadni egy mosolyban, egy kéz-fogásban, egy pusziban vagy épp egy ölelésben. Amiért lehet, hogy az a nap egy új életet hozott el egy olyan eltévedt léleknek, mint aki én vagyok. Akire még sok nehézség vár, de aminél nagyobb erőt ad neki hozzá a Jóisten, hogy le tudja győzni a gonoszt, és tudatosuljon benne, hogy ez az út az, amire hívása van! Mert egy végtelenül jó ember (leány) a szenvedései és nyomora ellenére.

Köszönöm, hogy részt vehettem ezen az alkalmon, a sok jót, amit kaptam, hogy befogadtak, megnyíltak, és megnyílhattam. A segítséget ahhoz, hogy a helyemre kerülhessek, és ne vesszek el.

Szeretettel ajánlom mindenkinek, hogy vegyen részt egy ilyen alkalmon. Bár fáj, de a fájdalom eltörlődik, megszűnik a sok jó és csoda mellett, amit én ezen a napon kaptam.

Köszönetet szeretnék mondani mindenkinek, aki lehetővé tette, hogy itt legyek, és hogy ennyire megkönnyebbülve, feltöltődve jó érzéssel telve jöhessen el erről a napról.

Minden résztvevőnek és szervezőnek köszönettel és hálával

Brigi

Mélyítő lelkigyakorlat

Kedves cursillót végzett testvérek!

Szeretettel várunk a Tahiban, 2016. június 3-5. között tartandó **mélyítő lelkigyakorlatra**.

Helyszín: Szív Lelkiségi Központ (2022 Tahí, Villator 7-9.)

Lelki vezető: Kövesdy Zsolt atya

Jelentkezés, információ:

Korai Szandi
szandikorai@gmail.com
tel: +36 30/582-75-00

Kedves Cursillós Barátaink!

Ismét közeledik az adóbevallások időszaka, és ezzel együtt a lehetőség, hogy rendelkeztek személyi jövedelemadókat 1+1%-áról – részben az Egyház, részben valamelyik civil szervezet javára.

2015-ben – rendelkezéseitek alapján – a Cursillo Alapítvány 145.356 Ft-ot kapott, mely összeget a részvételi díjak és a találkozók szervezési költségeinek támogatására fordítottuk.

Hálásan köszönjük nektek felajánlásaitokat!

Kérjük, ez évben se feledkezzetek meg rólunk, hiszen az 1%-ból kapott pénz fontos bevételi forrásunk!

Adószámunk: 18051506-1-43

Köszönettel a Cursillo Alapítvány nevében

*Pallos Zsuzsa
alapítványi titkár*

Egyházmegyei cursillo hétvégék 2016-ban

Helyszín: Tahí, Szív Lelkiségi Központ

Időpontok:

■ 86. férfi cursillo: 2016. május 26–29. rektor: Szieberth Máté (86ffcursillo@gmail.com)	■ 92. női cursillo: 2016. november 17–20. rektor: Schmitt Petra (petracursillo@gmail.com)
■ 91. női cursillo: 2016. június 16–19. rektor: Várdai Judit (vkollarjudit@gmail.com)	■ 88. férfi cursillo: 2016. november 24–27. rektor: Komor István (ikomor1972@gmail.com)
■ 87. férfi cursillo: 2016. szeptember 22–25. rektor: Bozi György (bozi.gyorgy@interware.hu)	■ Cursillo a Cursillóért: 2016. október 27–30. rektor: Várdai Judit

RÉGIÓK ADATAI ÉS RENDSZERES TALÁLKOZÓK

Észak-pesti régió

Egek Királynéja főplébánia

IV. Szent István tér 21. (a plébánia épületében)

Minden hónap első hétfőjén, este 6 órakor ultreya

Körössy Gábor korossygabor@freemail.hu

Bernolák Melinda bernolak35@gmail.com

+36-20-450-0292

Rákosmente régió

Budapest-Rákocsaba-Újtelep, Árpád-házi Szent Erzsébet plébánia

XVII. Szabadság sugárút 39.

Minden páratlan hónap utolsó szombatján, de. ½ 10-12 között ultreya

Telek Mihály telekmihaly@t-online.hu

+36-30-514-0961

Kelet-pesti régió

Budapest-Rákosszentmihály, Szent Mihály plébánia

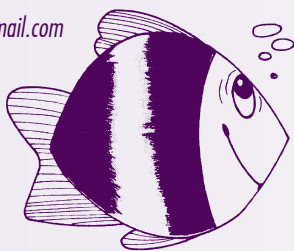
XVI. Templom tér 3.

Minden páros hét csütörtökén, este 6 órakor kiscsoport a plébánián.

Negyedévenként ultreya, külön meghirdetve

Maróti Lászlóné Gabi maroti.gabi@gmail.com

+36-30-338-4248

Zugló

Herminamezői Szentlélek Plébánia Községi Ház

XIV. Kassai tér 34.

Találkozási időpontok a honlap régiós hírek rovatában

Földes Mária foldes.maria55@gmail.com

Dél-pesti régió

Budapest Külső-Ferencvárosi Szent Kereszt Plébánia

1091 Budapest, Üllői út 145.

Pesti-Déli Espereskerület

Guzsaly Barnabás guzbar2011@gmail.com

Észak-budai régió

Széphalmi Jézus Szíve Plébánia

II. Bp., Kossuth L. u. 13.

Ultreyák külön meghirdetve

Marosiné Váradi Andrea marosineandi@gmail.com

Bel-budai régió

Szent Kereszt Templomigazgatóság

XII. Táltos u. 16.

Megyeri Attila megyeri.attila@citronut.hu

+36 30 565-9587

„Kérlek titeket, mindig őrizzétek meg a barátságos, testvéries légkört, amelyben hétről hétre imádkozni tudtok, és meg tudjátok osztani egymással tapasztalataitokat, apostoli munkátok sikereit és kudarcait.”

— Ferenc pápa

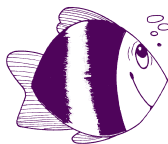
Vezetők iskolája – 2016. 1. félévi időpontok

Helyszín: IV. Szent István tér 21.
(*Újpesti Főplébánia, az Egek Királynéja Templom közelében, M3 Újpest Központ megállótól 5 perc séta.*)
Gyülekezés 1/2 6-tól, kezdés 6 órakor.

2016. április 12.,

Időpontok:

május 10., június 14.

Szeretettel várunk mindenkit!

De Colores

Az Esztergom-Budapesti Főegyházmegyei Cursillo Mozgalom Boldog Özséb Titkárságának hírlevele

A szerkesztőség e-mail címe: cursillo.szerkesztoseg@gmail.com

Nyomdai előkészítés és gyártás: Pharma Press Nyomdaipari Kft.

A kiadvány megjelenését támogatta:

EMBERI ERŐFORRÁSOK
MINISZTERIUMA